

La gent bonica

Un relat de: Artesà

No menteixo si afirmo que la joventut cornellanenca actual ha degustat alguna vegada o altra els plaers de la marihuana. Els parcs de la ciutat s'han convertit en fumadors improvisats que permeten als joves deixar al bany maria el cervell. La quantitat de gent amb qui he compartit el meu vici és inversemblant, no tan sols per la quantitat, si no també per lo inesperat que suposa imaginar-se'ls a ells (a ells perquè mai els imaginaria consumint-ne) fumant. Les meves primeres experiències sexuals (entenen que les anteriors foren incompletes) van ser amb una noia la qual no semblava algú que s'abandonés a aquest tipus de drogues. Sorpresa, aquesta noia en volia, m'en demanava quan jo escassament fumava. Fumar sempre m'ha semblat la forma (en el meu cas en particular), no se si més honesta, però si més bella d'ampliar la realitat i poder-s'hi fondre en ella. L'herba m'ha ensenyat que m'agrada ballar i cantar, que soc algú profundament afeminat i que si tot això no m'ho he expressat amb major freqüència és per qüestions estretament lligades amb les timideses. No fa falta ressaltar que li tinc por, doncs a una droga se l'ha de temer, doncs les drogues son l'abisme. No cal parlar del perill de l'addicció, del consum per sentir-se acceptat o de l'augment de probabilitats de desconexions psicològiques. Imprescindible sé que és parlar del plaer de trobar-se en una conversa i no participar-hi, quedar-se envadallit en l'anada i tornada de sense sentits. Sense jutjar-ho, observant-ho amb estima profunda. Coi, quin punyeter problema hi ha d'aprofitar-se de la realitat donada (un vegetal), per modificar-ne la nostra percepció? Com de perversa pot ser la nostra estada en aquest món, si creiem que només el nostre camí és l'autèntica realitat? No es artifici, és realitat. I el consum de drogues és la modificació que fem del comportament del nostre cervell a partir d'un ús determinat dels processos químics.

Ara que ja es setembre, quan hom es fuma un canuto en hores properes a la vesprada, sent com el plaer s'expressa d'una forma practicament tangent. El plaer, de tan evident, fet matèria. Doncs així va ser ahir amb el meu gallec preferit. En un parc abarrotat, però per nosaltres. Fumant i disfrutant de la vida. Bevent i xerrant. Alguna llàgrima besada (totes correspostes per l'altre) parlant-nos dels nostres amors. I sentint-nos l'un i l'altre un de sol. Se'm passava pel cap si la meua sexualitat era una construcció social. Perquè si allò no era amor, o atracció, que era? I planant sobre nosaltres una fumada d'aquelles que no s'obliden. D'aquelles que de tan profundes pots arribar a sentir bategar el cor, o albirar els pulmons batallar per fumar. En moments així, et sents més tu que mai. I es estúpid preguntar-te si ets o no algú feliç perquè en un moment de tanta lucidesa no estàs per preguntes retòriques. I et sorprén com l'altre es tan com tu, i et fixes en el comportament dels nens, i t'hi veus reflectit. I llavors el concepte aliè perd sentit. I et confons amb la realitat de tan bonica com et sembla, i vius en consonància amb ella.

A hores d'ara estic en una oficina, i son les 12 del matí, que es quan més activitat hi ha. Em faria molta gràcia que el meu company de taula m'acompanyés en aquestes línies i m'entengués. No crec que disti molt del que jo penso, doncs el veig baixar a liar-se un cigar i imagino que ho fa amb certa impaciència, com quan els nens petits esperen l'hora del pati per baixar corrent a fer volar coloms.